

רע"פ 142/18 - נעמה פרוש שאר ישוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 142/18

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקשת:

נעמה פרוש שאר ישוב

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 67457-06-17 שניתן ביום 7.12.2017 על ידי כב' סג"נ אברהם אליקים וכב' השופטות בטינה טאובר ותמר נאות פרי

בשם המבקשת:

בעצמה
עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה:

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיא א' אליקים והשופטות ב' טאובר ו-ת' נאות פרי) בעפ"ת 67457-06-17 מיום 7.12.2017, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט מ' גינות) בגמ"ר 9584-05-13 מיום 6.7.2016. עניינה של הבקשה בהרשעה בלבד, ולא בגזר הדין, והמבקשת מדגישה כי החלה בביצוע עבודות השירות בהן חויבה, והודיעה כי לא תהא לה כל טענה בעניין זה.

1. המבקשת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בכתב אישום המייחס לה עבירות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961; אי מתן זכות קדימה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ופנייה שלא בבטחה לפי תקנה 41 לתקנות התעבורה. על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.6.2012 בסמוך לשעה 17:50 נהגה המבקשת ברכב פרטי (להלן: הרכב) בכביש 7111 לכיוון מערב לצומת עם כביש 4. באותה העת נהג אלון מאיר כלפה (להלן: המנוח) באופנוע בכביש 4 לכיוון צפון ובסמוך לפני אותה הצומת. הכביש הוא כביש בין עירוני, חד מסלולי, דו סיטרי ומהירות הנסיעה המותרת בו היא 80 קמ"ש. בהגיעה לצומת לא צייתה המבקשת לתמרור מתן זכות קדימה הניצב שם, ונכנסה לצומת בכוונה לפנות שמאלה לכיוון דרום. בעשותה כן חסם רכבה של המבקשת את דרכו של האופנוע שבלם והחליק עד שפגע עם חלקו הקדמי בדופן השמאלית-קדמית של הרכב. כתוצאה מהתאונה נגרם מותו של המנוח. על פי כתב האישום, התאונה ומותו של המנוח נגרמו בשל נהיגתה הרשלנית של המבקשת.
2. בהכרעת הדין מיום 6.7.2016, לאחר שבחן את מסד הראיות, שעיקרן חוות דעתו של בוחן התנועה המשטרתי (להלן: בוחן התנועה), חוות דעת מומחה מטעם ההגנה (להלן: מומחה ההגנה), ועדויותיהן של המבקשת ושל נוסעת נוספת ברכב, קבע בית משפט השלום כי המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה והרשיע את המבקשת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום. לצורך הכרעה בשאלה האם התאונה נגרמה עקב רשלנותה של המבקשת, נדרש בית משפט השלום למספר שאלות עובדתיות, ובחלקן קיבל את מסקנותיו של מומחה ההגנה, בין היתר לעניין שדה הראייה שעמד לרשות המבקשת מקו העצירה. בהתייחסו למהירות הנסיעה של האופנוע, דחה בית המשפט את עמדות שני המומחים – הן של התביעה והן של ההגנה – וקבע כי אין צורך בהכרעה היות שאין במהירות הנסיעה של האופנוע טרם ההתנגשות, אף אם נסע במהירות מופרזת, כטענת מומחה ההגנה, כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגות המבקשת להתרחשות התאונה. עוד קבע בית משפט השלום כי המערערת לא עצרה בקו העצירה והוסיף כי לנוכח שדה הראייה מקו העצירה, לו הייתה המבקשת עוצרת בקו העצירה, היה באפשרותה להבחין באופנוע מתקרב לצומת, גם אם זה נסע במהירות מופרזת כגרסת ההגנה. לפיכך, נקבע כי המבקשת התרשלה בכך שלא הבחינה באופנוע ולא נמנעה מלהיכנס לצומת.
3. ביום 15.5.2017 נגזר דינה של המבקשת והושתו עליה, בין היתר, ארבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ותשלום פיצוי למשפחת המנוח בסך של 10,000 ש"ח.
4. המבקשת ערערה על הכרעת הדין (אך לא על גזר הדין) לבית המשפט המחוזי. עוד בטרם ההכרעה הסכימו הצדדים כי שגה בית משפט השלום שציין כי התמרור שהוצב בכיוון נסיעתה של המשיבה הורה על חובתה לעצור, זאת על אף שמוסכם כי מדובר בתמרור של מתן זכות קדימה – ולפיכך המבקשת לא נדרשה לעצור בטרם הפנייה. בית המשפט המחוזי שב ובחן את קביעותיו של בית משפט השלום ואת חומר הראיות ולא מצא מקום לסטות מהכרעת הדין. נקבע כי גם אם תאומץ דעתו של מומחה ההגנה, לפיה האופנוע נע במהירות של כ-135 קמ"ש, הרי שבהתחשב בשדה הראייה של המבקשת, היה באפשרותה לראות את האופנוע במשך כ-4.75 שניות בטרם התאונה – ומכאן, שגם בהתאם לעמדת ההגנה, לפיה המבקשת נסעה במשך 3.7 שניות לתוך הצומת בטרם עצירתה, האופנוע היה בתוך שדה הראייה שלה עוד לפני שנכנסה לצומת.

בבחינת למעלה מן הצורך, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקשת לא ראתה את האופנוע למרות שהייתה

יכולה לראות אותו, וזאת כי לפי עדותה, הסתכלה ימינה, לכיוון הנסיעה שלה ולא לכיוון הנגדי ממנו הגיע האופנוע, עת החלה להיכנס לצומת.

בקשת רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי טוענת המבקשת כי הורשעה מבלי שנקבעו הממצאים הנדרשים ומבלי שנערכו תחשיבים לביסוס ההרשעה וכן כי בית המשפט המחוזי ביסס פסק דינו על קביעה עובדתית ביחס למהירות נסיעתו של האופנוע, שלא הופיעה בהכרעת דינו של בית משפט השלום. לגרסתה, כפי שהובאה בפני הערכאות דלמטה, לא היה באפשרותה למנוע את התרחשות התאונה. המבקשת טוענת כי משבחר בית משפט השלום שלא להסתמך על קביעותיו העובדתיות של בוחן התנועה בנוגע למהירות האופנוע, שדה הראייה של הרכב, וכן המרחק והזמן שעל הרכב היה לעבור על מנת לפנות את הצומת, היה עליו לערוך חישובים עדכניים. עוד בגדרי הבקשה עומדת המבקשת על נסיבותיה האישיות, בין היתר עברה הנקי מעבירות תעבורה, ומציינת כי להרשעה השפעה קשה עליה ועל משפחתה.

6. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה כיוון שאינה מגלה עילה לקיום דיון ב"גלגול שלישי". לגופה של הבקשה, טוענת המשיבה כי טענותיה של המבקשת עוסקות בממצאים שבעובדה בהם, ככלל, אין ערכאת הערעור מתערבת, בפרט במסגרת בקשה לרשות ערעור. המשיבה מוסיפה כי אין פסול בהחלטת הערכאות דלמטה שלא להכריע בשאלת מהירות נסיעתו של האופנוע, מאחר שהוכח כי גם אם תתקבל גרסת ההגנה אין בכך כדי להשפיע על הקביעה ביחס לרשלנות המבקשת.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה, על צרופותיה, ובתגובת המשיבה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור בעניין שנדון כבר בשתי ערכאות תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה – משפטית או ציבורית – בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). לא מצאתי כי הבקשה עומדת באמות מידה אלו. הטענות שמעלה המבקשת נוגעות לעניינה הפרטני בלבד ומתייחסות לממצאי עובדה ומהימנות אותם קבעה הערכאה הדיונית, בהם שבה והעמיקה גם ערכאת הערעור.

8. מעבר לנדרש אעיר כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק ולא מצאתי כי נפל בו כל פגם הדורש התערבות, גם לגופו של עניין. המבקשת מבססת טענותיה במידה רבה על פסק דינו של בית משפט זה ברע"פ 7468/07 לוקשינסקי נ' מדינת ישראל (19.3.2012), אולם, לא שוכנעתי בעמדתה כי ישנה זהות בין המקרים, ובפרט בכל הנוגע לשאלת החישובים. מעיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי עולה כי זה ביסס את הקביעה בדבר רשלנותה של המבקשת גם בהנחה כי יקבל את עמדתו של מומחה ההגנה, בנוגע למרחק ולזמן הנדרש לחציית הצומת, לשדה הראייה של הרכב מנקודת העצירה ואף למהירות בה נסע האופנוע. משכך, מוסבר כי אין צורך בעריכת חישובים נוספים או בהכרעה בשאלת מהירות נסיעתו של האופנוע על מנת להכריע את דינה של המבקשת. כפי שקבע בית המשפט המחוזי:

"קיימת קביעה עובדתית ברורה, שאין להתערב בה, מטעם בית המשפט קמא ולפיה לאור אורכו של שדה הראייה שהיה למערערת לכיוון אשר ממנו הגיע האופנוע, המערערת הייתה יכולה להבחין באופנוע המתקרב טרם נכנסה לצומת. רשלנותה טמונה בכך שהחלה את הכניסה לצומת למרות האמור." (פסקה 55 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

בית המשפט המחוזי המשיך וקבע, כפי שקבע גם בית משפט השלום בפסקה 10 להכרעת הדין בהתבסס על דברי המבקשת בפרוטוקול העדות עמ' 31 שורות 23-31, כי נראה שהסיבה לכך שלא הבחינה באופנוע נעוצה בכך "שבועוד שהמערערת מתחילה את הכניסה לתוך הצומת - היא לא מביטה לכיוון אשר ממנו הגיע האופנוע, ולו הייתה מסתכלת שמאלה "ברגע הקריטי" הקובע, הייתה לבטח רואה אותו ומונעת את התאונה. דהיינו, שמדבריה של המערערת עצמה עולה כי התחילה את הכניסה לצומת בעודה מביטה ימינה, ולו הייתה מביטה לשמאל, כפי שחובת הזהירות וההיגיון מחייבים, הייתה מבחינה באופנוע, אשר כבר היה בשלב זה בתוך שדה הראייה שלה.." (פסקה 62 לפסק הדין).

נוכח האמור, אני סבור כי רשלנותה של המבקשת בוססה כנדרש ואין מקרה זה מנוי על אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ח (11.4.2018).

ש ו פ ט